

Между това, възделѣнната ми, стискаше ми рѣцѣтъ, и съ прѣхълцваніе думаше ми: Горкана си! ты избави мойтъ животъ но сега и твойтъ е въ опасность! Ако избѣгнемъ отъ смъртъ-тъ, ще паднемъ въ робство, което е стократно по-лоше!

— Не, Лодоиско, не; не бойся, Чичикамъ не ми е непріятель, той ще даде край на злочестивытъ ни.

Несумнѣнно, ако завyesi отъ мене, каза татаринътъ, право казвашъ юначе! О, виждамъ че ты ся съвзе, нѣма да умрешъ и ся радувамъ, ты всякога говоришь и правишь добры работы, и имашъ още, като сочеше Болеслава, единъ другарь и пріятель, който чудно ти помага.

На тѣзи думы пригърняхъ Болеслава. Тѣй е, Чичикане, наистинѣ имамъ единъ пріятель, така ще да го наричамъ всякога.

Татаринътъ ми прѣсѣче пакъ думж: Я слушай ми казува, вый двама не бѣхте ли въ онѣзи нискытъ став а тази мома въ стѣлпѣтъ? А зашто тѣй? Обзалагамъ ся, добры мои работницы, че сте искали да отиѣкнете тѣзи момж отъ тогозь дебеляка, (като посочваше Дурлинскаго); добро сте щѣли да сторите, той грозавъ и старъ, тя хубавелка и млада, работата ся не прилѣга. Я ми раскажи ты какъ е тази работа.

Тогазъ азъ обадихъ на Чичикана моето име и името на Лодоискынъ бащж, тѣй и случкытъ що ми ея случихъ до онзи часъ. Сега остава, рѣкохъ, да раскажи и Лодоиска какъ ѣ е мѣчилъ подле-